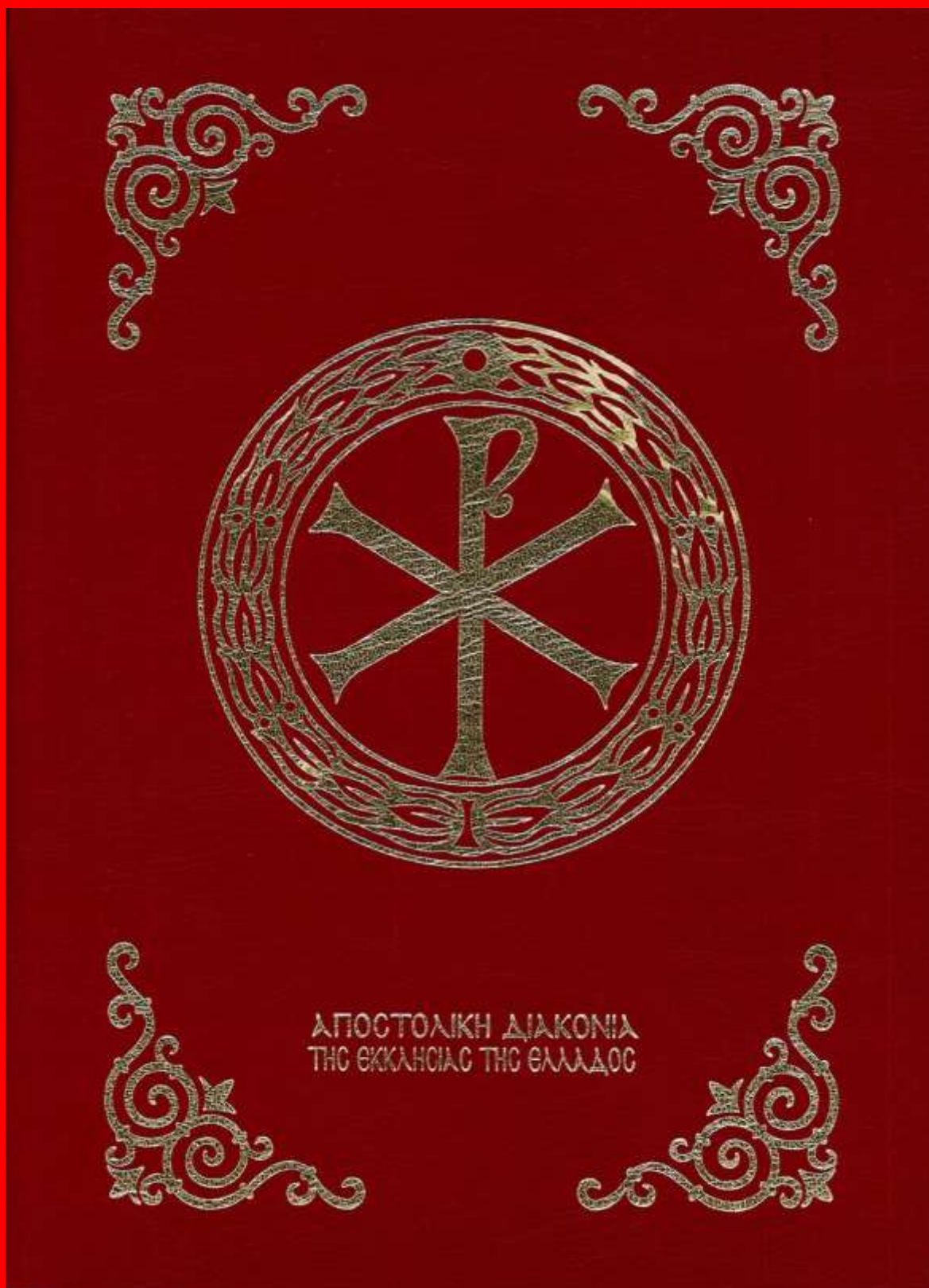

TEZAU LITURGIC
20 OCTOMBRIE

SLUJBA
SF. CUVIOASE
MATRONA
DE LA HIOS

HIAKON LIMONARION
ATENA, 1930

20 Ὀκτωβρίου

Ἀκολουθία

Ὁσίας ΜΑΤΡΩΝΗΣ τῆς Χιοπολίτιδος

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψάλλομεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσιῶμεν στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου γ' (ζήτει εἰς τὸ Μηναιὸν) καὶ τῆς Ὁσίας γ'. Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ Ὑψίστου κληθεῖς.

Τοὺς σοὺς ἀγῶνας Ματρῶνα πανολβία, καὶ κατορθώματα τίς ἐξειπεῖν πρεπωδῶς, καὶ ἀνυμνῆσαι δυνήσεται; βροτεῖαν φύσιν, καὶ γὰρ παρήνεγκε παναοίδιμε, Ἀγγέλων ἡγάσθητε, ταῦτα πληθὺς καὶ Θεόν, τὸ ἀσθενὲς τὸ τῆς φύσεως ἐνδυναμοῦντα, μεγάλως ἤνεσε καὶ ἐδόξασεν, ἀλλ' οἱ τρυφῶντες τῶν καλῶν τῶν σῶν ἐκ πόθου πάντες σὲ μέλπομεν, τὸ πρὸς δύναμιν χρέος, ὡς εἰκὸς ἀφοσιούμενοι

Τῆς ἐγκρατείας πυρὶ πῦρ θεοφόρε, παθῶν ἐναπέσβεσας, καὶ πῦρ ἀνήφθη σοι, τοῦ θείου πάνσεμνε ἔρωτος, ὃς πᾶσαν ὕλην, φιλοκοσμίας ἐναπετέφρωσε, καὶ ὅλην σὲ ἔπεισε μετατεθῆναι ἐκ γῆς, πρὸς οὐρανὸν τῷ φρονήματι, καὶ ἰσαγγέλως, ἐν γῇ βιωταὶ μικροῦ πανθαύμαστε· καὶ νῦν Ἀγγέλοις συγχωρεῦουσα, ὧν καὶ τὸν βίον ἐζήλωσας, σὺν αὐτοῖς ἐκδυσώπει, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Χριστὸν ἐξ ὅλης ποθήσασα καρδίας, καὶ τούτου τῷ ἔρωτι τρωθεῖσα πάνσεμνε, ἐνεγκαμένην κατέλιπες, καὶ κόσμου σχέσιν, καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ βίου ἀοίδιμε· βοῶσα νυμφίε μου, σὲ ἐπεπόθησα, καὶ τετρωμένη τῷ ἔρωτι, τῷ σῶ ὀπίσω, σοῦ διὰ βίου παντὸς ἐφέψομαι· ὅς καὶ ὡς νύμφην ἀδιάφθορον εἰς οὐρανίους μετέστησε, σὲ Ματρῶνα νυμφῶνας· ὃν ἡμῖν ἴλεων ἔργασαι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἀσκητικὴν ὁδεύσασα ὁδόν, παθῶν σαρκὸς ἐνέκρωσας ὁρμάς, ὦ Ματρῶνα θεόσοφε· τοῦ κόσμου γὰρ ὅλως τὴν ἡδύτητα ἀπειπαμένη θεόφρον, μόνον τὸ ἀόρατον κάλλος ἐπόθησας, καὶ παστάδα τὴν ἐν γῇ καταλιποῦσα προθύμως, οὐρανίων μετὰ τέλος παναοίδιμε θαλάμων ἡξίωσαι· ἐν ὃς νοητῶς τῷ σῶ νυμφίῳ Χριστῷ, μετὰ τῶν φρονίμων παρθένων, ὡς παρθένος ἀδιάφθορος συγχαίρεις, καὶ γέγηθας ἀκορέστως, ὡραιότητος αὐτοῦ κατατρυφῶσα τῆς ἀκηράτου· αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε...

Εἵσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.(γ΄ 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ

ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάβουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (ε' 15-23, στ' 1-3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύονται εὖστοχοι βολίδες

ἀστραπῶν, καὶ ὥς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὥς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε Δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα(δ'7-15).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι

χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἦχος α'.

Ἀραμένη τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, προθύμως τῷ καλοῦντι Χριστῷ ἠκολούθησας, καὶ διὰ βίου, πόνοις τῆς ἀσκήσεως συσταυρωθεῖσα αὐτῷ, ἀξιοπρεπῶς συνδοξάζῃ σεμνή· καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἁγίων τοῖς τιμίοις συνηδομένη ἀοίδιμε πνεύμασιν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἐν τῇ πέτρα τῇ στερῶ τῆς εἰς τὸν Χριστὸν πεποιθήσεως, τὸν τῆς ἀσκήσεως πανθαύμαστε πηξαμένη οἶκον, προσβολαῖς οὐ σεσάλευσαι τῶν ἐναντίων ταῖς προσρήξεσιν, ἀλλ' ἀκράδαντος ἔμεινας, ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ ἀτίνακτος· διὸ ἥσχυνας τῇ καρτερίᾳ σου ἀξιάγαστε τὸν ἀόρατον ὄφιν, ταῖς αὐτοῦ ἀνάλωτος ἐνέδραις ὀφθεῖσα ἐπιβουλαῖς· καθ' οὓς ταῖς σαῖς πρεσβείαις τοὺς εὐφημοῦντας σὲ ἐνίσχυσον.

Ὁ αὐτός.

Αὖραις θείου Πνεύματος, οἷα τις νοητὴ ναῦς, κυβερνώμενη θεόφρον, ἀκινδύνως τὸ τοῦ βίου πολυτάραχον διέπλευσας πέλαγος· πόνοις τε καὶ ἰδρῶσι τοῖς ἀσκητικοῖς, καὶ ἰστίῳ πτερουμένη θεωριῶν θείων ἀοίδιμε· διὸ πρὸς λιμένα καταντήσασα πανολβία τῆς τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἰλέωσαι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Μήτηρ Ὁσία, ἐκρότησε στίφος Ἀγγέλων ἐν σοι, φάλαγξ δὲ ἀνώμωξε τοῦ Σατάν, φύσιν γὰρ ὑπερέβησαν βροτεῖαν, οἱ σοι ἄθλοι ἀοίδιμε, καὶ οἱ σοι πόνοι, σώματος τοὺς ὅρους ὑπερηκόντησαν διὸ ὄντως ἰσαγγέλως ἐν γῇ, σαρκὸς καὶ τοι μετασχοῦσα θνητότητος βεβιωκυῖα, ὥφθης Ἀγγέλων συνόμιλος ἐν οὐρανοῖς παναοίδιμε, ἴλεων οὖν ἡμῖν Χριστὸν ἀπέργασαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν Σε...

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Κράτος κατ' ἐχθρῶν τῶν ἀφανῶν, ἥρω πανολβία καὶ νίκη, λαμπρὰν νικήσασα, τὰς ἐκείνων φάλαγγας, καὶ ἐπηρμένην ὀφρύν, τοῦ περνίσαντος ἔνδοξε, εἰς γῆν καθελοῦσα· ὅθεν νῦν ἀπάρασα, πρὸς οὐρανίους σκηνάς, νίκης τὰ βραβεῖα κομίζῃ, τῆς ἀνεκκλαλήτου καὶ θείας, δόξης καὶ τρυφῆς ἐπαπολαύουσα.

Στίχ. Ὑπομενὼν ὑπέμεινα τὸν Κύριον...

Κλίμαξ πρὸς οὐράνιον σαφῶς, ἄνοδον ὑπῆρξάν σοι πόνοι, οἱ τῆς ἀσκήσεως· τούτοις χρησαμένη γάρ, καὶ ὄγκον τὸ τῆς σαρκὸς ὧ Ματρῶνα λεπτύνασα, ψυχῆς τε τὰ πτίλα βάρους ἐκτεινάξασα, τοῦ τῶν παθῶν εὐχερῇ εὔρες κομιδῇ τὴν ἐκεῖσε, πτῆσιν καὶ Ἀγγέλοις ἐγένου, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἄρσιν σύσκηνος.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου...

Κλέος ἀναφαίρετον ἢ σή, κέκτηται σὲ πόλις
Ματρῶνα, καὶ ὄλβον ἄσυλον, τῶν σῶν ἀπολαύουσα,
καλῶν ἐκάστοτε, καὶ καρποὺς τῶν ἰάσεων, ἀεὶ
δρεπομένη, ἐκ' τῆς ὑπερτίμου σου σοροῦ καὶ
λάρνακος· ἦνπερ σαῖς πρεσβείαις παντοίας, ῥῦσαι
ὠρωμένων ἐχθρῶν τε, καὶ τῶν ἀοράτων ἐπιθέσεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ κατ' εἰκόνα Μῆτερ, καθαρὸν τηροῦσα Θεοῦ,
καὶ ὁμοιωσιν, ἔμψυχος ὥφθης στήλη ζωῆς τῆς ἐνθέου,
καὶ θεῖον ἐκφράγισμα· διὸ μιμητὰς τοῦ σοῦ βίου
δεῖξον καὶ ἡμᾶς, τοὺς ἐκ πόθου σου μέλποντας, τοὺς
ἄθλους, τὰ σκάμματα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς δαίμονας
ἀνένδοτον πάλην καθ' ὧν παράσχου καὶ ἡμῖν, σαῖς
πρεσβείαις, τὴν νίκην ἀοίδιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Ἀπολυτίκιον τῆς Ὁσίας.

Ἐν σοί, Μῆτερ, ἀκριβῶς...

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν ῥοῶδη ἀπείπω Μῆτερ σκηνήν, τῆς ἀσκήσεως
ἥρω χρηστὸν ζυγόν, Ματρῶνα ἀοίδιμε, καὶ ὀπίσω
εἰσέδραμες, τοῦ Νυμφίου τοῦ κάλλει, ὠραίου καὶ
ἐκραζες, ἀποθάνω ὡς ἶδω, τὴν σὺν ὠραιότητα· ὅθεν
σὺν Ἀγγέλοις ἐντροφᾶν ἡξιώθης, τῆς αἴγλης καὶ

λαμπρότητος, τῆς Τριάδος θεόληπτε· δι' ὃ πίστει
βοῶμέν σοι· πρόσδεξαι ὕμνους ἡμῶν ὧ σεμνή, τῶν
παισμάτων ἄφεςιν ἀμείβουσα, ταῖς πρὸς Θεὸν σοῦ
πρεσβείαις δεόμεθα.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ
πάθη τὰ χαλεπά, ἴασαι δέομαι, καὶ συγγνώμην
παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν παισμάτων, ἀφρόνως ὧν
ἔπραξα· τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύννας ὁ ἄθλιος·
οἷμοι τί ποιήσω; ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἄγγελοι,
τὴν ψυχὴν μοι χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου
σώματος; τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ
προστάτις θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος
δοῦλός σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ'.
Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὰ φρικτὰ σου σκάμματα, Μῆτερ Ματρῶνα,
εὐφημεῖν οὐ δύναται, φύσις βροτεία πρεπωδῶς· πῶς
οὖν ἡμεῖς εὐπορήσαιμεν, ὕμνοις ἀξίοις τὸ χρέος
ἀφοσιώσασθαι.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ὁ σηκὸς ὁ πάνσεπτος, σοῦ θείου σκήνους,
ἐκπηγάζει θαύματα, καὶ τὰ πανίερα ὀσιᾶ, τοῖς
εὐλαβῶς ἐξαιτοῦσί σου, τὴν θείαν χάριν, Ματρῶνα ἦν
εἵληφας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χρυσωθεῖσα πνεύματι, κιβωτὸς ὥφθης ἢ τὸν κόσμον σῶζουσα, τῆς καταιγίδος τῆς πικράς, καὶ εἰς λιμένα ἀπάγουσα, τῆς σωτηρίας, τοὺς θέλοντας σῶζεσθαι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος δ΄.
Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐξιστᾷ τὰ σὰ σεμνή, πᾶσαν βροτείαν ἀκοήν, καὶ διάνοιαν καὶ νοῦν, ἐκπλήττει μέγεθος τῶν σῶν, ἀγωνισμάτων Ματρῶνα καὶ παλαισμάτων, ἐκ πρώτης ἡλικίας γάρ, ἀκολουθοῦσα Χριστῷ, προθέσει ὀλικῇ, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, τὰς τῆς σαρκὸς ἐνέκρωσας, ἀπάσας, ἐπαναστάσεις πανθαύμαστε, καὶ διαβόλου, τὴν ἐπηρμένην, ὄφρὺν καθεῖλες καὶ ἥσχυνας.

Θεοτοκίον.

Τὸ μυστήριον τῆς σῆς, κυοφορίας Προφητῶν, θείῳ Πνεύματι χοροί, μεμυημένοι Μαριάμ, ποικιλοτρόπως ἐτράνωσαν τοῦτο Κόρη, λυχνίαν τε καὶ στάμνον ὀνομάσαντες, καὶ ῥάβδον καὶ χρυσοῦν θυμιατήριον, καὶ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ πλάκα· ὄρος δασὺ καὶ κατάσκιον, καὶ κεκλεισμένην, Παρθένε πύλην, τῷ Θεῷ τηρουμένην.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.
Προκείμενον. Ὑπομένων, ὑπέμεινα τὸν Κύριον...
Στίχ. Καὶ ἔστησε ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου...

Εὐαγγέλιον. Εἶπεν ὁ Κύριος· πάντα μοι
παρεδόθη...

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τῆς Σῆς Ὁσίας...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Τροπάριον. Ἦχος β'. Ἐλεῆμων, ἐλέησόν με ὁ
Θεός...

Σήμερον ἡ Παρθένος, συγκαλεῖ Ματρῶνα
ἅπαντας, πρὸς λαμπρὰν ἐστίασιν τῶν αὐτῆς
παλαισμάτων· αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐξέστησαν, τὸ
ἐκείνης πρὸς τοὺς πόνους ἀνένδοτον, Σατᾶν ἡ ἰσχύς
τεθριάμβευται, καὶ δαιμόνων ἡ πληθὺς διωλόλυξεν,
ἡμεῖς δὲ τῷ ἐνδυναμώσαντι αὐτήν, δόξαν δῶμεν
πάντες Χριστῷ, ὃς φύσεως τὸ καῦνον δυναμοῖ οἰκείῳ
σθένει.

Οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου εἰς στ', τοῦ Ἁγίου
Αρτεμίου εἰς δ' καὶ τῆς Ὁσίας εἰς δ', οὔ ἡ ἀκροστιχίς:
Ματρῶναν ὕμνω τῆς Χίου τὴν προστάτιν. Νικήτας.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ματρῶναν τιμήσωμεν, τὴν ἱερὰν ὧ θεόφρονες,
καμάτους γεραίροντες τοὺς ὑπὲρ φύσιν αὐτῆς, καὶ τὰ
σκάμματα, καὶ τὴν πρὸς ἀοράτους, ἀνένδοτον
ἐνστασιν, ἐχθροὺς ἀλάστορας.

Ἀβέβαιον ἄστατον, ἅπαν εἰδυῖα πανθαύμαστε,
τερπνὸν τὸ ὁρώμενον, μόνα ἐπόθησας, τὰ ἀόρατα,

Ματρῶνα καὶ ἐμφρόνως, τὰ ἄνω Βασιλεία, κτήσασθαι ἔσπευσας.

Τηρῆσαι ποθήσασα, τὸ κατ' εἰκόνα ἀλώβητον, καὶ τὸ καθ' ὁμοίωσιν θεόσοφε, πάσης ἔσπευσας, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, κακίας ὑπέρτερον, δεῖξαι τὸ φρόνημα.

Ῥαστώνην μισήσασα, πᾶσαν τοῦ βίου καὶ εὐκλειαν, συντόνως ἐβάδισας τῆς ἀρετῆς τὴν ὁδόν, καὶ ἀνέδραμες, πρὸς ὃν θερμῶς ἐπόθεις· ὃν ἵλεων ἔργασαι τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Ὡς κρίνον σὲ εὖοσμον, ὥς ῥόδον εὖχρουν ὑπέρτιμε, Θεὸς μέσον εὔρηκε, τῶν ἀκανθῶν καὶ αὐτοῦ, κατηγλάϊσε, ταῖς χάρισι Ματρῶνα, καὶ Χίοις σε ἔδειξε δόξαν καὶ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ παλάτιον, εὐρυχωρότατον πέφηνας, Θεοῦ Παναμώμητε, μόνη χωρήσασα, καθαρότητος, ἀγνὴ περιουσία, χωρεῖν, ὃν οὐ δύναται, εὖρος οὐράνιον.

Ὠδὴ γ'. Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους, Θεοτόκε.

Ἀσμάτων καὶ κρότων πανολβία, τὰ σὰ ὄντως ἄξια τελεῖ, Θεὸν γὰρ τοῖς σοῖς μέλεσι, τοῖς ἱεροῖς ἐδόξασας καὶ τούτῳ θῦμα γέγονας, καὶ ἱερὸν καλλιέρημα.

Νυκτὸς ἀποστέρξασα τὰ ἔργα, ἡμέρας ἐγένου καὶ φωτός, τέκνον Ματρῶνα γνήσιον τοῦ βίου εὐσχημόνως ὁδόν, ὥς ἐν ἡμέρᾳ τέμνουσα, καὶ φῶς πρὸς ἄδυτον σπεύδουσα.

Ὑδατος στενώσασα καὶ ἄρτου, ἐνδεία Ματρῶνα κομιδῇ, γαστέρα πᾶσαν ἔφεσιν, τὴν ταύτης ἐχαλίνωσας· διὸ εὐρυχωρότατον, ἐν οὐρανοῖς πλάτος ἔφθασας.

Μεγάλως ἀσκήσασα καὶ πόνοις, μεγάλοις τιμήσασα Χριστόν, μέγала ὄντως εὖρηκας, ἐν οὐρανίοις τὰ ἔπαθλα, καὶ τὰ βραβεῖα ἔνδοξε, τῶν ὑπὲρ φύσιν καμάτων σου.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸς χρηματίζων οὐ γινώσκω, κακίας τῷ κάρῳ συσχεθεῖς, καὶ μέθη ἀπογνώσεως, βεβαπτισμένος Δέσποινα· ἀλλ' ἡ νεκροὺς ζῳώσαντα τεκοῦσα, αὕτη μὲ ζώωσον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἀγλαΐαις ἐκλάμπασα ἀρετῶν, κατηγλάϊσας κόσμον ταῖς ἀστραπαῖς, τῶν θείων θαυμάτων σου, ὦ Ματρῶνα θεόπνευστε, καὶ ῥαθύμων ἐγείρεις, ψυχὰς εἰς ἐγρήγορσιν, ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, καὶ ζῆλον τὸν ἔνθεον, μέγα παρασχοῦσα, πρὸς ἐκμίμησιν ὄντως, ὑπόδειγμα πάνσοφε, σεαυτὴν οἷς ὑπέρτερον, τῆς τοῦ θήλεως φύσεως, τὸ φρόνημα ἀνέδειξας σεμνή, καὶ ἀνδρικὰ διήνυσας πανεύφημε, ἔνσαρκος ἀσθενεία, ἐπὶ γῆς ἀγωνίσματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὸ πολύφωτον ὄχημα τοῦ Θεοῦ, τοῦ νοός μου τὰ νέφη τὰ σκοτεινά, Δέσποινα, διάλυσον, τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου· καὶ μετανοίας φέγγει, τὰ ὄμματα

φώτισον, τῆς ζοφερᾶς ψυχῆς μου, παθῶν ἀμαυρότητι,
τὰ πεπωρωμένα, καὶ τυφλώττοντα πάντα, τῶν φαύλων
μου πράξεων, θολεραῖς ἐπικύσεσιν, ἵνα πίστει
κραυγάζω σοι· Θεοτόκε Ἀειπάρθενε, πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν κακῶν μου δοῦναί μοι τὴν
ἄφεσιν, σὲ γὰρ ἔχω ὁ δοῦλός σου, ὁξυτάτην βοήθειαν.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὡ τῆς ὑπερφυεστάτης, καὶ γενναίας ἐνοστάσεως! ἐν
θηλείᾳ φύσει, ἣν ἀρρένωπῷ τῷ φρονήματι, πρὸς τὰς
ἀρχὰς ἐπεδείξω παναοίδιμε, ἐξουσίας τε καὶ τοὺς
δεινοὺς κοσμοκράτορας.

Τέμνεις ξένην ὁδὸν βίου, καὶ σαφῶς ὑπερκόσμιον,
μέσον Κόσμου Μητέρα, τῆς ἐπιμιξίας μηδ' ὅλως γε, τῆς
τῶν πολλῶν δυνηθείσης, ἐκχαυνῶσαί σου τὸ
ἀνένδοτον, καὶ πρὸς τὰ κρείττονα εὗτονον.

Ἡ κρατίστη πρὸς τὸ θεῖον, καὶ ἀνένδοτος νεῦσίς
σου, ὅλην θεοφόρε, σὲ θεοειδῇ ἀπεργάσατο, καὶ
τηλαυγῇ τοῖς ὁρῶσι, τὰ γνωρίσματα, τὰ τῆς χάριτος,
τῆς θείας ὄντως παρέχουσιν.

Σαρκὸς κτείνασα τὰ πάθη, τὴν ψυχὴν δὲ ζώωσασα·
εὐχὴ τὸν θανόντα, σῇ ζωοποιεῖε καὶ προστράγματι.
Καὶ τοῦτο ἄρα τὸ θαῦμα, ἐναπέδειξεν, ἣν
πεπλούτηκας, παρὰ Θεοῦ χάριν ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Χαλινὰ τοῦ θείου νόμου, πάντα ῥήξας ὁ δείλαιος,
ἀκρατῶς ἐλαύνω, πρὸς κακίας οἶμοι τὰ βάραθρα, οἷα

δυσύνιος ἵππος, ἀλλὰ σὺ σεμνή, τῷ τοῦ σοῦ Υἱοῦ
χρησιῷ ζυγῷ μὲ ὑπόταξον.

Ῥδὴ εἴ. Νῦν ἀναστήσομαι.

Ἴδου προσώζεσαν οἱ τῆς ἐμῆς, μώλωπες ψυχῆς,
κατεσάπησαν ὧ παναοίδιμε, οὓς ὑπέστην ἐκ πολλῆς
τῆς ἀφροσύνης, ἀλλὰ σὺ ταῖς ἱεραῖς σοῦ σεμνή,
προσευχαῖς με ἴασαι.

Οὐδὲν ὁ πόλεμος ὁ τοῦ ἐχθροῦ, πρὸς τὸ ἐμβριθές,
τοῦ σοῦ φρονήματος, οὐδὲν ἡ ἐνστασις, οὐδὲν πᾶσα, ἡ
αὐτοῦ πανοτρατιά τε, καὶ παράταξις, ἰστὸς πάντα γὰρ
ἀράχνης ἡλέγχθη σοι.

Ὑπερφυῶς τῆς σῆς ψυχῆς, ὁ πρὸς τὸν Θεόν, ἔρως
θεόσοφε κρατήσας ἔπεισε, πᾶσαν ἔφεσιν σαρκὸς
ἐναποστέρξα, καὶ τὸ πῦρ τῶν πειρασμῶν, ὑπελθεῖν
λίαν ἐκθυμώτατα.

Τὴν τῶν παθῶν σεμνή πυρκαϊάν, ἔσβεσας τοῖς
σοῖς δάκρυσιν ὅθεν σε, δρόσος τοῦ Πνεύματος
ἐπανέψιυξε, καὶ φῶς, ἐν τῇ ψυχῇ σου, ἐπανῆψε
νοητόν, ἐμπιπλὼν θείας εὐφροσύνης σε.

Θεοτοκίον.

Ἡ ρῆσις δέδεκται, πέρας ἐν σοι ἡ προφητικὴ ἐν
παρθενία γὰρ ἀγνὴ συνέλαβες, παραδόξως οὐρανοῦ
τὸν συνοχέα, καὶ ἐκύησας σαρκί, γενεὰν οὗ τις
διηγῆσεται;

Ῥδὴ ς'. Ἐβόησε προτύπων.

Νεφέλην σέ, δροσεράν ἢ τοῦ Πνεύματος ἔδειξε, χάρις Μήτηρ, νοσημάτων ἐξαιροῦσαν καύσωνας, καὶ παθῶν ὁμίχλην, πρεσβειῶν σου τῷ φέγγει σκεδάζουσιν.

Πεπλήρωται, καὶ ἐν σοὶ ψαλμικῶς προαγόρευσις. Βασιλεῖ γάρ, τῷ τῶν ὅλων παρθένος ἐξόπισθεν, τῆς Ἀειπαρθένου, οὖν σεμναῖς ἀπηνέχθης νεάνισι.

Ῥοὺν ἔστησας, ἀνιάτων παθῶν ταῖς πρεσβείαις σου, τοῖς τῷ τάφῳ, προσιοῦσι τῷ σῶ μετὰ πίστεως· καὶ ψυχῶν Ματρῶνα, σηπεδόνα δεινῶν ἀπεξήρανας.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἄχρονος, ὑπὸ χρόνον ἐκ σοῦ κόρη γίνεται, καὶ ὁράται, ὁ Ἀγγέλοις αὐτοῖς ἀθεώρητος, φύσεως βροτείας ὑπελθὼν φιланθρώπως τὸ φύραμα.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Οὐδαμῶς τὸ θῦλόν σοι, ἐμποδὼν ὥφθη Ματρῶνα, πρὸς τοὺς ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἀγῶνας ὄντως καὶ ἄθλους· ἥσχυνας διὸ τὸν μέγαν νοῦν θεοφόρε, εὐφρανας, τὸ γυναικεῖον μεγάλως γένος· τὸ ἐκείνων ταῖς σαῖς νίκαις, προσαφελοῦσα τῆς ἡττης ὄνειδος.

Ὁ Οἶκος.

Τοὺς γενναίους ἀγνή ἀγῶνας, οὓς διήνυσας, οὐ πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ σκοτούς, καὶ τὰς ἐξουσίας πικτεύουσα, τίς ἀξίως θαυμάσειε; καὶ γὰρ ὑπερβαίνει πάντα λόγον καὶ

διάνοιαν τὰ σὰ προτερήματα· πῶς σὰρξ οὕσα καὶ αἷμα, γῆ καὶ σποδός, οὐ πρὸς τὴν κάτω ἔβλεψας φύσιν, οὐ τῇ τῶν ὀρωμένων ἐθέλχθης ἡδύτητι, ἀλλ' ἀπειδὲς ὅλῳ τῷ νοῒ πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ μόνον τὸ ἀμήχανον ἐκεῖνο κάλλος ἐπόθησας, καὶ τοῖς σοῖς ὑπερφύεσιν ὡς ἀληθῶς σπουδάσασιν, Ἀγγέλων εὐφρανας συστήματα· ἀνθρώπους ἐξέπληξας· δαίμονας ἥσχυνας· τὸ θῆλυ γένος τετίμηκας, τὸ ἐκείνων ταῖς σαῖς νίκαις, προσαφελοῦσα τῆς ἥττης ὄνειδος.

Συναξάριον.

Τῇ 20^η τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ματρώνης τῆς Θαυματουργοῦ.

Στίχοι·

Λιπούσα κόσμον ἐμπλέων ἀκοσμίας.

Χριστῷ προσειοὶ νυμφικῶς ἢ παρθένος.

Εἰκάδι Ματρώνης δέμας γαῖα κάλυψε θανούσης.

Ταῖς αὐτοῦ Ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Σοῦ ἐπὶ πέτραν τὴν στερρὰν, τῆς ἐπὶ τὸν Κτίστην ἐλπίδος, στήσασα πόδας τῆς ψυχῆς, κατηύθυνας τὰ σὰ διαβήματα, εἰς ὁδὸν τὴν σωτήριον, ἐντολῶν τῶν τοῦ Δεσπότης Ὁσία Μῆτερ.

Τῆς Ἰουδὶθ τὰ κατὰ σέ, καθυπερτεροῦντα ὁράται· οὐχ' Ὀλοφέρνην κτείνεις γάρ, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ τὴν Εὐαν

περνίσαντος, ξίφει τέμνεις ἀσκήσεως κεφαλὴν, καὶ θριαμβεύεις αὐτοῦ τὴν ἥτταν.

Ἄκλυστος πέφηνας λιμὴν, τοῖς ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ βίου, ναυτιλλομένοις καὶ πολλῶν, συμφορῶν ποντουμένοις τῷ κλύδωνι, εἰς γαλήνην μετάγουσα, πειρασμῶν τὴν καταιγίδα σῇ ἀντιλήψει.

Θεοτοκίον.

Τὴν τῆς προμήτορος Ἀγνή, πτῶσιν θεραπεύεις τῷ τόκῳ, καὶ ἀπογόνους τὰ αὐτῆς, πρὸς τὴν πάλιν καὶ νίκην διήγειρας, τοῦ ἐκείνην περνίσαντος, ἁμαρτίας ἐνηδύνου φυγούσας γεῦσιν.

Ὠδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἵνα τῆς πατρίδος ἐπιτύχης, τῆς ἄνω τὴν κάτω Μητέρα καταλέλοιπας, καὶ τοῖς μὴ προσήκουσι, ξένη ξένοις ἔκρινας, χριστομιμήτως πάνσοφε συναναστρέφεσθαι· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νοῖ καθαρῷ τε καὶ τελείῳ, τὸν μόνον ἐν τοῖς Ἁγίοις παμμακάριστε, ἐπαναπαυόμενον, Κύριον ζητήσασα, καὶ τούτου μεθ' ἡμέραν τε καὶ νύκτωρ ἔνδοξε, ὀρῶσα τὸ ἀμήχανον κάλλος, ἐμελπες ὑμνεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νικάται καὶ πίπτει σοῖς ἀγῶσιν, ὁ πάλαι φυσῶν μεγάλα τύραννος, καὶ κατεπεφρόνηται, ὁ γῆν καταλήψεσθαι, μεγαλαυχῶν καὶ θάλασσαν, ᾧ θείας χάριτος, τῆς σὲ ἐνισχυσάσης Ματρῶνα! ᾧ προθέσεώς σου καὶ γνώμης τῆς ἀτρέπτου!

Θεοτοκίον.

Ἰδού σοι παρθένοι μέχρι τέλους, αἰῶνος ὃ μητροπάρθενε ἐφέπονται, καὶ τῷ σῷ προσάγονται, τόκῳ θεονύμφευτε, καὶ σὲ τὴν τούτου πρόξενον πόθῳ γεραίρουσι, μεθ' ὧν καὶ ἡ θεόφρων Ματρῶνα, πόνοις προσηνέχθη ἀσκητικοῖς ἐκείνῳ.

Ὡδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Κρήνη σὴ σορός, καὶ τάφος γνωρίζεται θαυμάτων ἔνδοξε, καὶ τῶν ἱαμάτων δέ, πηγὴ τυγχάνει οὔσα ἀκένωτος, πρὸς ὃν οἱ καταφεύγοντες, παντοίων ῥύονται, νοσημάτων, εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ τὸ σὸν μεγαλύνοντος ὄνομα.

Ἦδη πρὸς αὐτά, τὰ ἄνω σκηνώματα, μεταχωρήσασα, ὑπὲρ δι' ἐσόπτρου σοι, ὥρατο πάλαι, καὶ ἐν αἰνίγματι, νῦν καθορᾷς τρανώτερον καὶ καθαρώτερον, πανολβία ἤδη λελυμένων σοι, τῶν ἐσόπτρων τὸ κάλλος τοῦ κτίσαντος.

Τέλους οἴου, σύ, Ματρῶνα τετύχηκας, πλοῦτον συλλέξασα, ἐναρέτων πράξεων, ὥς ναῦς Ὅσια τις μυριάγωγος, καὶ ἐν λιμένι, φθάσασα τῆς ἀναπαύσεως, προσωρμίσθης, ἐκ τῆς γῆς ἀπάρασας, ὥς ἐκ ζάλης φυγοῦσα καὶ κλύδωνος.

Ἄθλους σοὺς σεμνή, καὶ τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον θεία παλαίσματα, ἔγωγε τετόλμηκα ὁ σὸς ὁ ἱκέτης ἀγνή πανεύφημε, γλώσση ῥυπώση χεῖλεσι, βεβήλοις ἄσαι νῦν, ἀλλ' αὐτὴ μοι, σύγγνωθι καὶ δίδου μοι συμπαθῶς τὰ τοῦ πόθου ἐπίχειρα.

Θεοτοκίον.

Στόμα τὸ ἐμόν, αἰνέσεως πλήρωσον τῆς σῆς ὦ Δέσποινα, καὶ ὡς ἄλλο δεῖξόν με, τὸν σὸν οἰκέτην ἀγνή ψαλτήριον, ἐπὶ τῆς γῆς δεκάχορδον, διπλῆς αἰσθήσεως, τῆς πεντάδος, τῇ καθάρσει ἵνα σε, μεγαλύνω αἰεὶ Παναμώμητε.

Ἑξαποστειλάριον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Τῆς ψυχῆς τὸ τριμερές, εἰς ἀπαθείας ἄβυσσον, κατέδυσας ὦ Ματρῶνα, καὶ ἀβρόχως τῆς ζωῆς, διαγαγοῦσα πέλαγος, πρὸς γῆν τῆς ἐπαγγελίας τῆς ἄνω κατήντησας.

Θεοτοκίον.

Ἀκρασίας τῷ καρπῷ, ὁ ὄφρις δελεάζων με, ἡδοναῖς θέλγει τοῦ βίου, καὶ παραβάτην ἐντολῶν, τῶν θείων ἀπεργάζεται, ἀλλὰ σὺ τῷ Θεῷ μεε, Παρθένε κατάλλαξον.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! πῶς καὶ γυναῖκες ὀφρύν, τοῦ μεγάλα, αὐλήσαντος, καθαιροῦσιν ὄφεως! πῶς ἰσχὺν ἐνεδύσατο, τὴν κατ' ἐκείνου, τὸ ἀσθενέστατον, τῷ ὄντι φῦλον! πῶς εἰς ἀγῶνας χωρεῖ, τοὺς ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἢ τὸ πρὶν εὐόλισθος, φύσις διό, Χριστὸν μεγαλύνομεν τὸν τούτου πρόξενον.

Ὡ τῆς γενναίας ἐνστάσεως, καὶ παλαισμάτων τῶν σῶν, ὦ Ματρῶνα θεόληπτε, δι' ὧν ἐκνικήσασα, τὴν

δαιμόνων παράταξιν, τὸ κατ' ἐκείνων ἔστησας
τρόπαιον, καὶ στεφανίτις ὥφθης ἀναίμακτος, τῆς
προαιρέσεως, τὸ σεπτὸν μαρτύριον διὰ παντός,
ὑπελθοῦσα πάνσοφε, στερρώς τοῦ βίου σου.

Στῦλον πυρὸς προηγούμενον, θεοφιλέσι ψυχαῖς,
πρὸς οὐράνιον ἄνοδον, σὲ καλοῦμεν ἔνδοξε, καὶ
νεφέλην σκιάζουσαν, τῶν πρεσβειῶν σου νοτίσι
καύσωνα, παθῶν παντοίων ἐναπελαύνουσαν, ἄγαλμα
ἔμψυχον, καὶ σεπτὸν κειμήλιον καὶ ἱερόν, τοῖς πιστοῖς
θησαύρισμα, μήτερ ἀείμνηστε.

Σὲ ὄλβον ἔσχεν ἀσύλητον, ἡ σὴ Ματρῶνα πατρίς,
καὶ σεπτὸν ἀγαλλίαμα, καὶ λιμένα ἄκλυστον, καὶ
στερρὸν περιτείχισμα, καὶ κατ' ἐχθροῦ παντός
ἀμυντήριον, ψυχῆς καὶ σώματος φυλακτήριον, ἣν καὶ
περίσωζε, διὰ τέλους πάνσεμνε ταῖς σαῖς εὐχαῖς, πᾶν
τὸ πρὸς ἐπήρειαν ἀποτεριχίζουσα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἄσμασί τε καὶ κρότοις, ἐπὶ γῆς σεμνὴ ἡμᾶς τοὺς
σὲ γεραίροντας, ἄμειπαι οὐρανόθεν Ὅσια,
ἐκμειλίσουσα τὸν Δεσπότην ἡμῖν τῶν πταισμάτων τὴν
λύσιν πρυτανεύουσα, καὶ τὰς ἐναντίας περιστάσεις
ἐναπείργουσα, ἵνα ἤρεμον ἐπὶ γῆς βιοῦντες βίον, ἐν
εἰρήνῃ τὸν σὲ ἐν δόξῃ στέψαντα Χριστόν,
μεγαλύνωμεν.

Καὶ νῦν.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ὁσίας Ῥδὴ γ´. καὶ ς´.

Ὁ Απόστολος ἐκ τῆς πρὸς Κορινθίους β´ Ἐπιστολῆς: Ἀδελφοί, ὅφελον ἀνείχεσθέ μοι μικρὸν τῆς ἀφροσύνης, ἀλλὰ καὶ ἀνέχεσθέ μου...

Εὐαγγέλιον τὸ τῶν Δέκα Παρθένων.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις, ὦ Ματρῶνα Νύμφη Χριστοῦ, χαίροις τῶν παρθένων τῶν φρονίμων ἢ εὐκλεῆς, προσθήκη Ὁσία, ἢ ἐν φαιδρᾷ λαμπάδι Χριστῷ προσυπαντήσασα τῷ Νυμφίῳ σου.

Χαίροις ὁ τῆς Χίου θεῖος βλαστός, χαίροις τυφλωπτόντων βακτηρία καὶ ἰατρός, χαίροις ἡ τὴν νῆσον τῆς Χίου ῥυσαμένη, τῶν ἀντιμαχομένων, Ματρῶνα ἔνδοξε.

